

Τὸ ἄρθρον (членъ) τῆς Βουλγαρικῆς γλώσσης, ὅπερ τίθεται πάντοτε μετὰ τὰ ὀνόματα, διὰ τὸ ἀρσενικὸν γένος, ἐνικὸν ἀριθμὸν, εἶναι тъ (ἐκ τῆς ἀρχαίας Ὀριστικῆς ἀντωνυμίας εἰλημμένον ть) ἢ а (ὅπερ συγχωνεύεται συνήθως μετὰ τῆς καταλήξεως τοῦ ὀνόματος) ἔχον καὶ τοῦτο τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐκ τῆς λίας ἀρχαίας τριτοπροσώπου ἀντωνυμίας и. ἦτις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Βουλγαρικῇ γλώσσῃ ἦν ἐν χρήσει εἰς τὸ τέλος τῶν ἐπιθέτων ὀνομάτων ἀντὶ ἄρθρου, διὰ τὸ θηλυκὸν та καὶ διὰ τὸ οὐδέτερον то, διὰ δὲ τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν τὸ ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν γένος ἔχει тѣ, τὸ δὲ οὐδέτερον та π. χ. хлѣбъ-тъ ἢ хлѣба (ὁ ἄρτος) хлѣбове-тѣ (οἱ ἄρτοι) водѣ-та, водѣ-тѣ (τὸ νερὸν, τὰ νερά), перѣ-то перѣ-та (τὸ κονδύλιον, τὰ κονδύλια). Τινὲς τὸ ἄρθρον тъ μεταχειρίζονται ἐν τῇ ὀνομαστικῇ μόνον, τὸ δὲ а ἐν ταῖς πλαγαῖσι πτώσεσι συγχωνευμένον, поясъ-тъ (ὄνομ.) пояса, (αἰτιατ.). Κάποτε τὸ ἄρθρον συμφωνεῖ μὲ τὴν κατάληξιν καὶ ὄχι μὲ τὸ γένος, Владѣка-та (γένος ἀρσ: πλὴν ἔχει ἄρθρον θηλ.)—ὁ Δεσπότης.

Τὰ ἐπίθετα εἶναι ἢ ποιότητος σημαντικὰ (Качественни), бѣла книга, ἢ κτητικὰ (Притежателни), Пѣтровъ конь (ἵππος τοῦ Πέτρου) ἢ ἀναφορικὰ (Относителни) чловѣческии гласъ (φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου) ἢ Περιστατικὰ (обстоятелственни), днешенъ хлѣбъ (σημερινὸν φωμίον) καὶ Ἀριθμητικὰ (числѣтелни), едѣнъ, първий столъ. Ἐνταῦθα συναριθμοῦνται καὶ αἱ μετοχαὶ ὡς ἐνεργοῦντα ἢ πάσχοντα ἐπίθετα καὶ διότι κλίνονται ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων. Πᾶν ἐπίθετον καὶ μετοχὴ ἔχουσιν ἀνά τρία γένη, τοὺς αὐτοὺς ἀριθμοὺς καὶ πτώσεις μὲ τὰ οὐσιαστικά, μεθ' ὧν συμφωνοῦσι κατὰ γένος, ἀριθμὸν καὶ πτώσιν καὶ τίθεται πάντοτε τὸ ἐπίθετον πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ.

Τὰ ἐπίθετα ἔχουσι διὰ μὲν τὸ ἀρσενικὸν γένος δύο καταλήξεις, μόνον εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν, πλήρη (пълно) εἰς ий καὶ ἀποκεκομμένην κατάληξιν (усѣчено) εἰς ѣ καὶ ѣ π. χ.